

Vigningspredikan

Uppsala domkyrka, 9 juni 2024

Andra söndagen efter Trefaldighet

Kallelsen till Guds rike, första årgångens texter

”Har ni fest, eller?” Några av er kanske minns att den repliken är central i en klassisk reklamfilm från 1990-talet. På 30 sekunder utspelar sig ett drama. Innegänget är samlat. Musiken dånar men partyt vill inte riktigt komma i gång. Det saknas människor och därför ringer man upp Ivar, den karaktär i filmen som är nörden, tönten eller byfånen. Han sitter hemma i soffan och svarar genast i telefonen. När han hör musiken som spelar i bakgrunden ställer han frågan som har fått reklamfilmen att gå till historien: ”Har ni fest, eller?”

Tänk om någon – just nu – skulle öppna en av dörrarna längst bak i domkyrkan och ställa samma fråga till oss så att vi alla kan höra den. Då skulle ni som sitter i bänkarna nyfiket vända er om för att se vad det är som händer och en vaktmästare skulle genast skynda fram för att viskande och vänligt bjuda in den nytillkomna gästen att slå sig ner och vara med.

Alla vi som är här idag kan svaret på Ivars fråga. Vi har fest i domkyrkan idag. Vi firar att Kristus är mitt ibland oss. Han är här i nattvardens bröd och vin. Han talar till oss i dagens evangelietext och liknelsen som han berättar handlar om måltiden i Guds rike. Vi förstår att han bjuder in oss alla, på en mängd olika vägar, till en livsavgörande fest. Den här festen är festernas fest och den vill vi verkligen inte missa.

Trots att vi inser detta – eller kanske just därför – blir vi inte bara glada och upprymda när inbjudan når oss. Vi blir dessutom lite nervösa, oroliga och undrande. Om svar anhålles, det förstår vi, men när infaller deadline och hur svarar man ”ja” om man vill vara med?

Även om vi känner avsändaren som bjuder in oss – Jesus Kristus – och alltså kan lista ut svarsadressen, är det inte alltid självklart för oss hur vi kan eller bör tacka ”ja” till hans inbjudan. Det vet Cornelia, Susanne, Eva, Cecilia, Agneta och Bente som vigs till diakoner idag. Det vet Olov och Rickard som vigs till präster idag och det vet Susanne som tas emot som präst i Svenska kyrkan idag. Ett betydelsefullt inslag i dagens festligheter är deras ”ja” på vigningsgudstjänstens frågor.

Vi vet i förväg vad de kommer att svara. Det står till och med inskrivet i agendan. Men det betyder inte att det alltid har varit självklart att Kristus skulle bjuda in dem till den här dagens festligheter just som diakon- och prästkandidater. Ni som vigs idag har precis som oss alla behövt fundera över vad Kristi inbjudan betyder när den riktas till er personligen. Är det präst eller diakon som jag ska bli eller kallar Kristus mig till något annat?

För att kunna bearbeta sådana frågor på ett fruktbart sätt behöver vi goda samtal längs vägen. Vi behöver få möta tjänare av det slag som Jesus berättar om i dagens evangelietext. Sådana tjänare är livs levande människor som Kristus använder som sina budbärare. I våra liv dyker de ofta upp när vi som bäst behöver dem. De verkar ha en särskild förkärlek för smala stigar, trånga gränder och vägkorsningar som gör oss tveksamma om den rätta riktningen. Ibland kallar vi dem för själasörjare.

Jag vet att ni som vigs idag kan berätta om många goda själasörjare som ni har mött på vägen. En del av dem har varit präster eller diakoner. Andra har varit medvandrare, budbärare eller andliga vägledare som inte bär präst- eller diakonskjorta. Några av dem är här idag.

Vi präst- och diakonexamen samtalande vi om att själavård inte bara är en uppgift för präster och diakoner. Vi är alla kallade att på olika sätt bidra till att det skapas själavårdande miljöer. Som präster och diakoner kommer ni som vigs idag att få nya och ytterligare möjligheter att bidra genom att utöva själavård. Ni kommer att ha enskilda samtal under tystnadsplikt. Det är en viktig del av själavården. I sådana samtal kan vi sätta ord på de livsfrågor som gör oss lite nervösa, oroliga och undrande.

Som präster kommer ni att duka nattvardsbordet. Precis som mannen i liknelsen om festen kommer ni att få säga till många människor: ”Välkomna, allt är färdigt.” Det är också en viktig del av själavården. Som diakoner kommer ni att få söka upp och bjuda in många människor som inte trodde att de var välkomna till ett dukat bord, precis som tjänaren i evangelietexten gjorde. Det är också en viktig del av själavården.

I den klassiska reklamfilmen från 1990-talet är Ivar en person som ingen räknar med som gäst på festen. I själva verket visar det sig att festen redan pågår hemma hos honom. Där samlas gästerna. Några av er kanske minns vad det är som gör att alla vill vara hos Ivar.

Filmens musikaliska reklamslogan förkunnar att han har något som andra saknar, han har nå't som alla inte har.

Präster och diakoner hjälper oss på olika sätt att upptäcka hur detsamma gäller för Jesus. Han har något som vi saknar och som han vill dela med sig av till oss. Det han bjuder oss på är gemenskap. Han förenar oss med Gud och för oss samman med varandra. Vi behöver den gemenskapen redan här i tiden. I evigheten kommer den gemenskapen att vara det enda som består.

Idag har vi fest här i Uppsala domkyrka. Vi firar att det ännu finns plats i måltidsgemenskapen i Guds rike och vi firar att Kristus sänder ut tjänare för att bjuda in. Var och en av oss är välkommen in den gemenskap som Kristus öppnar och skapar. Vi kan tacka ”ja” till den inbjudan på en mängd olika sätt och flera gånger om. Det får den gamla reklamfilmen från 1990-talet idag påminna oss om. Den avslutas med en hurtfrisk trudelutt som förstås fastnar i minnet. ”För att du älskar det goda.” Att tacka Gud för det som är gott, att göra det goda också när det bär emot och att söka det goda i gemenskapen med Jesus Kristus – det är betydelsefulla möjligheter för oss att tacka ”ja” till måltiden i Guds rike.

